

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Undskyld.

Men det var dejligt at høre et digt heroppefra og ligesom få området sat i et andet perspektiv.

Jeg kan oplyse, at der for nærværende, med den lovgivning, der bliver lagt frem her, ikke kan blive tale om en kontrol fra de offentlige myndigheders side; det har vi nemlig pillet ud, for det var en fuldstændig urimelighed, at forældrene pludselig skulle have en kontrol i nakken. Det er noget, vi skal undgå.

I lovforslaget lægger jeg meget vægt på det forebyggende – det var fru Lone Dybkjær også inde på – og vi skal i hvert fald gøre, hvad vi kan, for at det fremgår så tydeligt som overhovedet muligt; er der noget, der kan præciseres bedre, skal vi gøre det. Jeg har ikke tænkt over, at vi måske også kunne styrke det ved at få psykologer med ind i billedet. Men lad os prøve at se på, om der skulle være noget dér.

Fru Inger Stilling Pedersen stillede også forskellige spørgsmål. Jeg ved, fru Inger Stilling Pedersen har fået svar på noget af det, hun har spurgt om, gennem mine svar til andre. Og hvad angår det med den nærmeste familie: Jeg ved, at det betyder meget for Kristeligt Folkeparti, og det er som sagt også med i bemærkningerne til lovforslaget.

Det er rigtigt, at det kan være en voldsom oplevelse for børnene, hvis de bliver tvangsfjernet, det er det, vi skulle prøve at undgå, og hvis det endelig skulle blive nødvendigt, at vi så sikrer, at det bliver gjort på en ordentlig måde. Vi skal med dette lovforslag forhindre nogle af de eksempler, fru Inger Stilling Pedersen nævnte, med forkerte beslutninger baseret på gamle oplysninger osv. Derfor er det så vigtigt, at det bliver ordentligt præciseret, at det skal være nye oplysninger, og at det skal være noget, også forældrene har været inddraget i. Der skal spørges, hvorfor oplysningerne er indhentet, og hvorfor man handler, som man gør. Derfor lægger jeg også meget stor vægt på den stilling, som børn og unge-udvalget får, og at det er dommeren, der skal påse, at der er foregået et ordentligt sagsbehandlingsarbejde, man bestemmer også, at de oplysninger, der foreligger, er up to date.

Jeg vil også gerne understrege, at der i bemærkningerne er skrevet, at når børn og unge-udvalget skal tage afgørelsen, skal sagsbe-

handleren ikke være til stede. Jeg mener nemlig, det er vigtigt at få disse ting adskilt. Vi skal passe på, at der ikke opstår en situation, hvor man føler, at det er systemet, der har rottet sig sammen imod familien, både mod forældrene og mod børnene. Hvis der er noget i lovforslaget, der ikke er tydeligt i den retning, skal vi have det rettet.

Jytte Andersen (S):

Jeg nåede ikke i første runde at kvittere for det eksemplariske forberedelsesarbejde, som dette lovforslag har bag sig, så det vil jeg gøre nu. Jeg synes, vi har haft en rimelig god og fredsomlig debat, som tegner godt for det lovgivningsarbejde, som er det vigtigste lovgivningsansvar, fordi det beskæftiger sig med fællesansvaret for de mest udsatte, truede og sårbare børn, hvis liv og velfærd absolut afhænger af det, vi herinde i Folketinget lovgiver om.

Jeg vil gerne her i anden omgang kort give udtryk for et par erkendelser – det er ikke så tit, vi gør det – men jeg synes, vi er nødt til at erkende, at vi jo ikke, uanset hvor god vi laver denne lovgivning, kan træffe politiske beslutninger, som sikrer, at forældre opfører sig fornuftigt og ansvarligt og er gode ved deres børn. Det må vi sikre gennem den holdning, der i øvrigt er i samfundet. Og uanset – og det er også en erkendelse – hvor dårligt vi synes forældrene opfører sig over for deres børn, når de ikke forvalter deres omsorgsopgave godt nok, er der ingen tvivl om, at børnene elsker deres forældre alligevel, selv om de måske ikke fortjener det. Det er naturligvis også det, der gør, at uanset om børn får hjælp og støtte i familien eller anbringes uden for familien, har de naturligvis principielt ret til samvær og kontakt med deres forældre. Det var noget af det, fru Inger Stilling Pedersen var inde på på et tidspunkt, og som jeg er enig i. Netop fordi båndene er så stærke imellem børn og forældre, må vi tænke på, at uanset hvad vi gør, skal livlinen være intakt. Den skal vi i hvert fald være meget varsom med at kappe over.

Det er alt dette, der gør, at lovgivningen er så svær. Og det er også det, der gør, at den kommunale opgave i forbindelse med disse børnesager er så utrolig svær. Det er ikke vores opfattelse i Socialdemokratiet, at der sidder emsige socialrådgivere og prøver at hugge velfungerende børn ud af velfungerende familiers